

TURANSKÝ

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șasea)

22 decembrie 2008 *

În cauza C-491/07,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 35 UE de Landesgericht für Strafsachen Wien (Austria), prin decizia din 8 octombrie 2007, primită de Curte la 31 octombrie 2007, în procedura penală împotriva lui

Vladimir Turanský,

CURTEA (Camera a șasea),

compusă din domnul J.-C. Bonichot, președinte de cameră, domnii K. Schiemann și L. Bay Larsen (raportor), judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,
grefier: domnul R. Grass,

* Limba de procedură: germana.

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru guvernul austriac, de domnul E. Riedl, în calitate de agent;

- pentru guvernul francez, de domnii G. de Bergues și J.-Ch. Niollet, în calitate de agenți;

- pentru guvernul olandez, de doamna C. Wissels și domnul Y. de Vries, în calitate de agenți;

- pentru guvernul slovac, de domnul J. Čorba, în calitate de agent;

- pentru guvernul finlandez, de domnul J. Heliskoski, în calitate de agent;

- pentru guvernul suedez, de doamna A. Falk, în calitate de agent;

- pentru guvernul Regatului Unit, de doamna T. Harris, și ulterior de doamna I. Rao, în calitate de agenți;

- pentru Comisia Comunităților Europene, de domnul R. Troosters și doamna S. Grünheid, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune (JO 2000, L 239, p. 19, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 183), semnată la Schengen (Luxemburg) la 19 iunie 1990 (denumită în continuare „CAAS”).

- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri penale declanșate în Austria la 23 noiembrie 2000 împotriva domnului Turanský, cetățean slovac, bănuیت de comiterea, împreună cu alte persoane, a infracțiunii de furt calificat în dauna unui cetățean austriac, pe teritoriul Republicii Austria.

Cadrul juridic

Convenția europeană de asistență judiciară în materie penală

- 3 Articolul 21 alineatele 1 și 2 din Convenția europeană de asistență judiciară în materie penală (STE nr. 30), adoptată la Strasbourg la 20 aprilie 1959, referitor la denunțul în scopul urmăririi, prevede:

„1. Orice denunț adresat de o parte contractantă în scopul urmăririi în fața tribunalelor unei alte părți va face obiectul comunicărilor între ministerele de justiție. [...]

2. Partea solicitată va face cunoscută urmarea dată acestui denunț și va transmite, dacă este cazul, o copie de pe hotărârea intervenită.”

Dreptul Uniunii Europene

- 4 Potrivit articolului întâi din Protocolul privind integrarea acquis-ului Schengen în cadrul Uniunii Europene, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene prin Tratatul de la Amsterdam (denumit în continuare „protocolul”), 13 state membre ale Uniunii Europene, printre care Republica Austria, sunt autorizate să instituie între ele o cooperare consolidată în domeniile aflate sub incidența domeniului de aplicare al acquis-ului Schengen, astfel cum este acesta definit în anexa la protocolul menționat.

- 5 Din acquis-ul Schengen astfel definit fac parte în special Acordul între guvernele statelor Uniunii Economice Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele lor comune, semnat la Schengen la 14 iunie 1985 (JO 2000, L 239, p. 13, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 177), precum și CAAS.

- 6 Acordul de aderare a Republicii Austria la CAAS, semnat la Bruxelles la 28 aprilie 1995 (JO 2000, L 239, p. 90, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 255), a intrat în vigoare la 1 decembrie 1997.

- 7 În aplicarea articolului 2 alineatul (1) al doilea paragraf din protocol, Consiliul Uniunii Europene a adoptat, la 20 mai 1999, Decizia 1999/436/CE de stabilire, în conformitate cu dispozițiile relevante din Tratatul de instituire a Comunității Europene și din Tratatul privind Uniunea Europeană, a temeiului juridic pentru fiecare dintre dispozițiile sau deciziile care constituie acquis-ul Schengen (JO L 176, p. 17, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 107). Potrivit articolului 2 din această decizie coroborat cu anexa A la aceasta, Consiliul a desemnat articolele 34 UE și 31 UE ca temei juridic pentru articolele 54-58 din CAAS.

- 8 Din articolul 3 alineatul (1) din Actul privind condițiile de aderare a Republicii Cehe, a Republicii Estonia, a Republicii Cipru, a Republicii Letonia, a Republicii Lituania, a Republicii Ungare, a Republicii Malta, a Republicii Polone, a Republicii Slovenia și a Republicii Slovace la Uniunea Europeană și adaptările tratatelor pe care se întemeiază Uniunea Europeană (JO 2003, L 236, p. 33), coroborat cu punctul 2 din anexa I la acesta reiese că, începând de la data aderării Republicii Slovacia, respectiv de la 1 mai 2004, CAAS este obligatoriu și aplicabil în acest stat.
- 9 Titlul III din CAAS, intitulat „Poliția și securitatea”, cuprinde capitolul 3, intitulat „Aplicarea principiului *ne bis in idem*”. Potrivit articolului 54, cuprins în capitolul 3:

„O persoană împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre definitivă într-un proces pe teritoriul unei părți contractante nu poate face obiectul urmăririi penale de către o altă parte contractantă pentru aceleași fapte, cu condiția ca, în situația în care a fost pronunțată o pedeapsă, aceasta să fi fost executată, să fie în curs de executare sau să nu mai poată fi executată conform legilor părții contractante care a pronunțat sentința.”

- 10 Articolul 55 alineatele (1) și (4) din CAAS prevede:

„(1) La ratificarea, acceptarea sau aprobarea prezentei convenții, o parte contractantă poate să declare că nu se află sub obligația impusă de articolul 54 într-unul sau mai multe dintre următoarele cazuri:

- (a) dacă faptele la care se referă hotărârea judecătorească străină au avut loc integral sau parțial pe propriul său teritoriu; [...]

[...]

(4) Excepțiile care au făcut obiectul unei declarații conform alineatului (1) nu se aplică dacă partea contractantă vizată a cerut, în legătură cu aceleași fapte, celeilalte părți contractante să înceapă urmărirea penală [...]"

11 Potrivit articolului 57 alineatele (1) și (2) din CAAS:

„(1) Dacă o parte contractantă acuză o persoană de comiterea unei infracțiuni și autoritățile competente ale acestei părți contractante au motive să creadă că acuzația are legătură cu aceleași fapte pentru care s-a pronunțat o hotărâre definitivă într-un proces desfășurat pe teritoriul altei părți contractante, autoritățile respective, dacă consideră necesar, solicită informațiile necesare de la autoritățile competente ale părții contractante pe al cărei teritoriu s-a pronunțat deja hotărârea definitivă.

(2) Informațiile solicitate vor fi furnizate cât mai curând posibil și sunt luate în considerare când se decide acțiunea de întreprins în cadrul procedurii în curs de desfășurare.”

- 12 Din Informarea privind data intrării în vigoare a Tratatului de la Amsterdam, publicată în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* din 1 mai 1999 (JO L 114, p. 56) reiese că Republica Austria a făcut o declarație în temeiul articolului 35 alineatul (2) UE, prin care a acceptat competența Curții de a hotărî cu titlu preliminar în conformitate cu modalitățile prevăzute la articolul 35 alineatul (3) litera (b) UE.

Dreptul slovac

- 13 Articolul 9 alineatul 1 litera e) din Codul de procedură penală, în versiunea în vigoare la data la care organele de poliție slovace au decis încetarea urmăririi penale în cauza care face obiectul acțiunii principale, interzice declanșarea unei asemenea urmăriri sau continuarea acesteia, în cazul în care aceasta a fost deja inițiată, „dacă este vorba de o persoană împotriva căreia fusese anterior începută urmărirea penală pentru aceeași faptă, urmărire finalizată prin pronunțarea unei hotărâri care se bucură de autoritatea de lucru judecat sau dacă s-a dispus în mod definitiv încetarea urmăririi penale [...]”.
- 14 Dispoziția menționată reprezintă transpunerea articolului 50 alineatul 5 din Constituția Republicii Slovace, potrivit căruia nimeni nu poate fi urmărit penal pentru o faptă pentru care a fost deja condamnat definitiv sau achitat.
- 15 Articolul 215 alineatele 1 și 4 din Codul de procedură penală prevede:

„1. Procurorul dispune încetarea urmăririi penale:

- a) dacă, în mod neîndoielnic, fapta pentru care a fost începută urmărirea penală nu există;

- b) dacă fapta nu constituie infracțiune și nu există motive pentru efectuarea de cercetări [...]

[...]

4. Încetarea urmăririi în temeiul alineatului 1 poate fi dispusă și de organele de poliție, dacă nu a fost pusă în mișcare acțiunea penală [...]"

¹⁶ Reiese din jurisprudența Najvyšší súd Slovenskej republiky (Curtea Supremă a Republicii Slovace) și în special din Hotărârea din 10 iulie 1980 pronunțată în cauza Tz 64/80 că articolul 9 alineatul 1 litera e) din Codul de procedură penală permite reluarea urmăririi penale pentru aceleași fapte, în cazul în care s-a dispus anterior încetarea urmăririi în temeiul articolului 215 alineatul 1 litera b) din același cod, în măsura în care procedura anterioară nu s-a finalizat prin pronunțarea unei hotărâri care să se bucure de autoritatea de lucru judecat.

Situația de fapt din procedura penală și întrebarea preliminară

- 17 Domnul Turanský este bănuit că, la 5 octombrie 2000, împreună cu doi cetățeni polonezi care fac obiectul unor urmăriri penale distincte, ar fi sustras din locuința unei persoane din Viena (Austria) o sumă de bani care îi aparținea, nu înainte de a fi provocat vătămarea corporală gravă a acesteia.
- 18 La 23 noiembrie 2000, Staatsanwaltschaft Wien (Parchetul din Viena) a solicitat judecătorului de instrucție din cadrul instanței de trimitere inițierea unor cercetări premergătoare cu privire la domnul Turanský, în privința căruia existau puternice bănuieli referitoare la comiterea infracțiunii de furt calificat în sensul Codului penal austriac, precum și emiterea unui mandat de arestare și darea în urmărire în scopul arestării acestuia.
- 19 La 15 aprilie 2003, în conformitate cu articolul 21 din Convenția europeană de asistență judiciară în materie penală, Republica Austria, după ce a fost informată că domnul Turanský se găsea în țara de origine, a solicitat Republicii Slovacă să reia urmărirea penală împotriva persoanei menționate.
- 20 Întrucât autoritățile slovace au dat curs acestei solicitări, judecătorul de instrucție din cadrul instanței de trimitere a dispus suspendarea provizorie a procedurii penale până la adoptarea unei decizii definitive de către autoritățile menționate.
- 21 La 26 iulie 2004, ofițerul din cadrul corpului de poliție din Prievidza (Slovacia) însărcinat cu efectuarea cercetărilor a dispus începerea urmăririi penale pentru faptele denunțate, fără însă a pune sub învinuire o anumită persoană. În cadrul acestei anchete, domnul Turanský a fost audiat în calitate de martor.

22 Prin scrisoarea din 20 decembrie 2006, Parchetul General al Republicii Slovace a comunicat autorităților austriece o decizie a direcției regionale a corpului de poliție din Prievidza din 14 septembrie 2006, prin care, în temeiul articolului 215 alineatul 1 litera b) din Codul de procedură penală, se dispunea încetarea urmăririi penale sub aspectul infracțiunii de furt. În cuprinsul acestei decizii, ofițerul din cadrul corpului de poliție din Prievidza a menționat următoarele:

„În temeiul articolului 215 alineatul 1 litera b) [din Codul de procedură penală], dispun, în ceea ce privește urmărirea penală referitoare la comiterea, în participație, a infracțiunii de tâlhărie,

încetarea procedurii,

întrucât fapta nu constituie infracțiune și nu există motive pentru efectuarea de cercetări.

Motive

[...] Această împrejurare a fost dovedită și prin declarațiile victimei [...] și prin declarațiile martorului [Turanský]. Aceasta înseamnă că fapta domnului Turanský nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de tâlhărie [...]

Chiar dacă ar trebui avută în vedere omisiunea de a împiedica săvârșirea infracțiunii [...], totuși nici în acest caz nu ar fi posibilă continuarea procedurii [...] în scopul emiterii unei ordonanțe de punere în mișcare a acțiunii penale, dat fiind faptul că urmărirea penală nu ar mai putea fi dispusă în speță, ca urmare a intervenirii prescripției [...]"

23 Împotriva acestei decizii putea fi formulată în termen de trei zile de la adoptarea acesteia o plângere, cu efect suspensiv. Cu toate acestea, o astfel de plângere nu a fost formulată.

24 Landesgericht für Strafsachen Wien are rezerve cu privire la faptul că decizia de încetare a urmăririi penale, adoptată de un organ de poliție slovac în cadrul unei anchete având ca obiect aceleași fapte ca și acelea la care se referă procedura aflată pe rolul său, poate determina aplicarea articolului 54 din CAAS și, prin urmare, că poate constitui un impediment în calea continuării procedurii pendinte.

25 Întrucât trebuie să se pronunțe asupra aspectului dacă decizia organelor de poliție slovace din data de 14 septembrie 2006 constituie un impediment în calea continuării, de către judecătorul de instrucție, a procedurii premergătoare întrerupte în mod provizoriu în Republica Austria, instanța de trimitere a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Principiul *ne bis in idem* prevăzut la articolul 54 din [CAAS] trebuie interpretat în sensul că se opune urmăririi penale a unui învinuit în Republica Austria, în cazul în care, pentru aceleași fapte, s-a renunțat la urmărirea penală începută în Republica Slovacă

după aderarea acestei țări la Uniunea Europeană, întrucât un organ de poliție a pus capăt procedurii prin adoptarea unei decizii executorii de încetare a procedurii, după examinarea pe fond și fără aplicarea vreunei sancțiuni?”

Cu privire la competența Curții

26 Trebuie amintit că, astfel cum rezultă din cuprinsul punctului 12 din prezenta hotărâre, în speță, Curtea este competentă să se pronunțe cu privire la interpretarea CAAS în temeiul articolului 35 UE.

27 În această privință, trebuie precizat că, astfel cum a arătat guvernul austriac, articolul 54 din CAAS se aplică *ratione temporis* unei proceduri penale de natura celei din cauza principală. Într-adevăr, deși CAAS nu era încă în vigoare în Republica Slovacă la 5 octombrie 2000, dată la care au fost comise în Austria faptele care fac obiectul procedurii principale, totuși convenția era în vigoare în ambele state implicate nu numai la momentul primei examinări a faptelor menționate, în cursul lunii septembrie 2006, de către organele de poliție din Republica Slovacă, ci și la momentul analizării condițiilor de aplicare a principiului *ne bis in idem*, în cursul lunii octombrie 2007, de către instanța sesizată cu procedura care a dat naștere prezentei trimiteri preliminare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iulie 2007, Kraaijenbrink, C-376/05, Rep., p. I-6619, punctul 22).

28 În plus, trebuie precizat, în primul rând, că problema efectului *ne bis in idem* al deciziei de încetare a urmăririi penale adoptate de organele de poliție slovace trebuie examinată, după cum în mod întemeiat a observat Comisia Comunităților Europene, în temeiul articolelor 54-58 din CAAS, întrucât articolul 21 din Convenția europeană de asistență judiciară în materie penală, în conformitate cu care Republica Austria a solicitat Republicii Slovace să înceapă urmărirea penală împotriva domnului Turanský, nu rezolvă problema efectului pe care îl are asupra procedurii în curs în statul solicitant preluarea urmăririi penale de către statul solicitat.

29 În al doilea rând, trebuie adăugat că, deși Republica Austria a făcut o declarație în temeiul articolului 55 alineatul (1) literele (a)-(c) din CAAS (BGBl. III din 27 mai 1997, p. 2048), iar excepția care apare la litera (a) din dispoziția menționată acoperă tocmai o situație precum aceea din procedura principală, întrucât faptele vizate au avut loc pe teritoriul statului declarant, rezerva formulată nu poate totuși să se aplice acestei proceduri în considerarea dispozițiilor alineatului (4) al aceluiași articol 55, acest alineat înlăturând aplicarea rezervelor emise în cazul în care partea contractantă implicată, respectiv, în procedura menționată, Republica Austria, a solicitat unei alte părți contractante, și anume Republica Slovacă, să efectueze urmărirea pentru aceleași fapte.

Cu privire la întrebarea preliminară

30 Prin intermediul acestei întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă principiul *ne bis in idem* consacrat de articolul 54 din CAAS se aplică unei decizii precum aceea în discuție în procedura principală, prin care, după examinarea pe fond a cauzei cu care este sesizat, un organ de poliție a dispus, într-un stadiu prealabil punerii în mișcare a acțiunii penale împotriva unei persoane bănuite că ar fi comis o infracțiune, încetarea urmăririi penale declanșate în cauză.

- 31 Reiese chiar din conținutul articolului 54 din CAAS că nicio persoană nu poate fi urmărită într-un stat contractant pentru aceleași fapte pentru care s-a pronunțat deja o „hotărâre definitivă” într-un prim stat contractant.
- 32 În ceea ce privește noțiunea „hotărâre definitivă”, Curtea a declarat deja, pe de o parte, la punctul 30 din Hotărârea din 11 februarie 2003, Gözütok și Brügge (C-187/01 și C-385/01, Rec., p. I-1345), că, în cazul în care, în urma unei proceduri penale, acțiunea publică s-a stins în mod definitiv, trebuie considerat că în privința persoanei implicate și a faptelor care îi sunt imputate a fost pronunțată o „hotărâre definitivă”, în sensul articolului 54 din CAAS.
- 33 Pe de altă parte, la punctul 61 din Hotărârea din 28 septembrie 2006, Van Straaten (C-150/05, Rec., p. I-9327), Curtea s-a pronunțat în sensul că articolul 54 din CAAS se aplică unei decizii a autorităților judiciare ale unui stat contractant prin care un inculpat este achitat definitiv din lipsă de probe.
- 34 Rezultă că, în principiu, pentru a putea fi calificată drept hotărâre definitivă în sensul articolului 54 din CAAS, o decizie trebuie să pună capăt urmăririi penale și să stingă definitiv acțiunea penală.

35 Pentru a aprecia dacă o decizie este „definitivă” în sensul articolului 54 din CAAS, trebuie să se verifice, în prealabil, astfel cum au arătat în special guvernele austriac, olandez, finlandez și guvernul Regatului Unit, precum și Comisia, dacă decizia în cauză este considerată definitivă și obligatorie în sensul dreptului național al statului contractant ale cărui autorități au adoptat-o și să se asigure că decizia respectivă conferă, în acest stat, protecția acordată în temeiul principiului *ne bis in idem*.

36 Într-adevăr, o decizie care, potrivit dreptului primului stat contractant care a inițiat urmărirea penală împotriva unei persoane, nu stinge definitiv acțiunea penală la nivel național nu poate constitui, în principiu, un impediment procedural în calea începerii sau a continuării urmăririi penale, pentru aceleași fapte, împotriva acestei persoane într-un alt stat contractant.

37 Mai specific, în ceea ce privește caracterul definitiv, în dreptul slovac, al deciziei în discuție în procedura principală, trebuie observat, astfel cum rezultă, de altfel, din observațiile guvernului olandez și ale Comisiei, că articolul 57 din CAAS a instaurat un cadru de cooperare care permite autorităților competente din al doilea stat contractant să solicite, de la autoritățile primului stat contractant, informațiile juridice relevante în vederea clarificării, de exemplu, a naturii exacte a unei decizii care a fost adoptată pe teritoriul acestui prim stat.

38 O asemenea cooperare, care nu s-a realizat totuși în procedura principală, ar fi putut permite să se stabilească împrejurarea că, în realitate, o decizie precum cea în discuție în cauza principală nu ar fi condus, potrivit dreptului slovac, la stingerea definitivă a acțiunii penale la nivel național.

39 În această privință, reiese tocmai din observațiile scrise depuse de guvernul slovac în prezenta cauză că o decizie prin care se dispune încetarea urmăririi penale într-un stadiu anterior punerii în mișcare a acțiunii penale împotriva unei anumite persoane, decizie adoptată în temeiul articolului 215 alineatul 1 litera b) din Codul de procedură penală slovac, nu constituie, potrivit dreptului național, un impediment în calea unei noi urmăririi penale, pentru aceleași fapte, pe teritoriul Republicii Slovace.

40 Prin urmare, se impune să se constate că o decizie a unui organ de poliție, precum cea în discuție în procedura principală, prin care se dispune încetarea urmăririi penale, însă nu se pune definitiv capăt acțiunii penale potrivit ordinii juridice naționale în cauză nu poate constitui o decizie care să permită să se considere că în privința persoanei implicate a fost pronunțată o „hotărâre definitivă”, în sensul articolului 54 din CAAS.

41 Această interpretare a articolului 54 din CAAS este compatibilă cu obiectivul acestui articol, care constă în a evita ca o persoană în privința căreia s-a pronunțat o hotărâre definitivă să fie urmărită penal pentru aceleași fapte pe teritoriul mai multor state contractante, în urma exercitării de către aceasta a dreptului său la libera circulație (a se vedea în acest sens Hotărârea Gözütok și Brügger, citată anterior, punctul 38).

42 Or, aplicarea acestui articol în privința unei decizii de încetare a urmăririi penale, precum cea în discuție în procedura principală, ar avea ca efect împiedicarea, într-un alt stat contractant, în care ar putea fi disponibile mai multe probe, a oricăror posibilități concrete de urmărire și, eventual, de sancționare a unei persoane în considerarea comportamentului său ilicit, în timp ce asemenea posibilități nu ar fi excluse în primul stat contractant, în care nu se consideră că în privința persoanei implicate a fost pronunțată o hotărâre definitivă, în sensul dreptului național al acestui din urmă stat.

43 O asemenea consecință ar contraveni, astfel cum subliniază guvernul suedez și guvernul Regatului Unit în cadrul observațiilor scrise, finalității însăși a dispozițiilor titlului VI din Tratatul privind Uniunea Europeană, astfel cum este enunțată la articolul 2 primul paragraf a patra liniuță UE, respectiv aceea de a adopta „măsuri[le] adecvate privind [...] prevenirea criminalității și combaterea acestui fenomen”, dezvoltând Uniunea ca spațiu de libertate, securitate și justiție în interiorul căruia este asigurată libera circulație a persoanelor.

44 Trebuie adăugat că, deși scopul articolului 54 din CAAS este de a garanta că o persoană, care a fost condamnată și a executat pedeapsa sau, după caz, care a fost achitată definitiv într-un stat contractant, se poate deplasa în interiorul spațiului Schengen fără a se teme că va fi din nou urmărită, pentru aceleași fapte, într-un alt stat contractant (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 martie 2006, Van Esbroeck, C-436/04, Rec., p. I-2333, punctul 34), totuși acesta nu are ca scop protejarea unui suspect împotriva eventualității de a trebui să se supună unor cercetări succesive, pentru aceleași fapte, în mai multe state contractante.

45 În lumina acestor considerații, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că principiul *ne bis in idem* consacrat de articolul 54 din CAAS nu este aplicabil unei decizii prin care, după examinarea pe fond a cauzei cu care este sesizat, un organ al unui stat contractant dispune încetarea urmăririi penale, într-un stadiu prealabil punerii în mișcare a acțiunii penale împotriva unei persoane bănuite că ar fi comis o infracțiune, în cazul în care această decizie de încetare, potrivit dreptului național al acestui stat, nu stinge definitiv acțiunea penală și nu constituie astfel un impediment în calea unei noi urmăririi penale, pentru aceleași fapte, în acest stat.

Cu privire la cheltuielile de judecată

46 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șasea) declară:

Principiul *ne bis in idem* consacrat de articolul 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, semnată la Schengen (Luxemburg) la 19 iunie 1990 nu este aplicabil unei decizii prin care, după examinarea pe fond a cauzei cu care este sesizat, un organ al unui stat contractant dispune încetarea urmăririi penale, într-un stadiu prealabil punerii în mișcare a acțiunii penale împotriva unei persoane bănuite că ar fi comis o infracțiune, în cazul în care această decizie de încetare, potrivit dreptului național al acestui stat, nu stinge definitiv acțiunea penală și nu constituie astfel un impediment în calea unei noi urmăririi penale, pentru aceleași fapte, în acest stat.

Semnături